

सम्पादकीय

चिकित्सक
पलायन रोक

मुटु रोग विशेषज्ञ चिकित्सक रामेश कोइरालाले सहिद गंगालाल राष्ट्रिय हृदयरोग केन्द्रबाट राजीनामा दिएर अमेरिका गएपछि त्यस घटनाले धेरैलाई छोएको छ । काम गर्ने अनुकूल वातावरण नभएको भन्दै चिकित्सकहरू विदेश पलायन हुने क्रम बढिरहेको छ । सरकारले स्वास्थ्य विज्ञान प्रतिष्ठानहरूमा राजनीतिक भागबन्डाबाट कार्यकारी नेतृत्व छान्ने गलत अभ्यासलाई निरन्तरता दिइरहेको छ । मंगलबार मात्रै पोखरा, पाटन, बीपी कोइराला र कर्णाली स्वास्थ्य विज्ञान प्रतिष्ठानमा सत्तारूढ दल कांग्रेस र एमालेको भागबन्डामा उपकुलपति नियुक्ति गरिएको छ ।

यसै पनि नेपालमा दर्ता हुनेमध्ये ७४ प्रतिशत चिकित्सक आकर्षक रोजगारी, वृत्ति विकास र अध्ययनका लागि विदेश पलायन हुने गरेको सरकारी तथ्यांक छ । त्यसमा भर्खरै अध्ययन पूरा गरेकादेखि उपचार अभ्यासमा पोख्त चिकित्सकसमेत पर्छन् । नेपाल मेडिकल काउन्सिलमा सन् २०२० देखि २०२३ सम्म ८ हजार ६ सय २४ चिकित्सक दर्ता भएका थिए भने यही बीचमा ६ हजार ३ सय ६८ जनाले विदेश जान असल चारित्रिक प्रमाणपत्र (गुड स्ट्यान्डिड सर्टिफिकेट) लिएका थिए ।

सन् २०२३ मा २ हजार ३ सय १८ चिकित्सकले विदेश जाने प्रमाणपत्र लिएको काउन्सिलको तथ्यांक छ । यो वर्ष २ हजार ६ सय ९२ नयाँ चिकित्सक काउन्सिलमा दर्ता भएका थिए । त्यसअघि २०२२ मा २ हजार ८५ नयाँ चिकित्सक दर्ता भएका थिए भने १ हजार ९ सय ५४ चिकित्सकले विदेश जान प्रमाणपत्र लिएका थिए । यस्तै २०२१ मा १ हजार ७ सय १६ नयाँ चिकित्सक दर्ता भएका थिए । त्यो वर्ष १ हजार ३ सय २७ ले विदेश जान प्रमाणपत्र लिए । २०२० मा २ हजार १ सय ३१ नयाँ चिकित्सक दर्ता भएको र ७ सय ६९ चिकित्सकले विदेश जान प्रमाणपत्र लिएको तथ्यांक छ ।

नेपालमा करिब ३५ हजार चिकित्सक दर्ता छन् । २०२० यता वार्षिक २ हजारदेखि साढे २ हजारसम्म चिकित्सक काउन्सिलमा दर्ता हुने गरेका छन् । २० भन्दा बढी मुलुकमा नेपाली चिकित्सक गइरहेको काउन्सिलको प्रतिवेदनमा उल्लेख छ । सरकार यसरी भागवण्डामै लागि रहने दक्ष जनशक्ति नेपालमा नरहने देखिएको छ । कुनै दिन नेपालमा दक्ष जनशक्तिको सट्टा भोलेहरू मात्र रहने अवस्था आउन सक्छ ।

• डा. मिथलेशकुमार भ्ना

२१ औं शताब्दी ज्ञान, प्रविधि र नवप्रवर्तनको युग हो । संसार तीव्र गतिमा बदलिँदै गएको समयमा व्यक्तिको सोच, व्यवहार र सिपमा पनि गहिरो परिवर्तन आवश्यक छ । आजका नेपालका धेरै विद्यालय अझै पनि परम्परागत पठनपाठन प्रणालीमा सीमित छन् । जहाँ विद्यार्थी केवल पाठ्यपुस्तकका ज्ञान सिक्छन्, रटने अभ्यास गर्छन् र परीक्षामा राम्रो अङ्क ल्याउनलाई मात्र तयार हुन्छन् । यस्तो शिक्षाले विद्यार्थीलाई सिर्जनात्मक सोच, समस्या समाधान गर्ने क्षमता, नवप्रवर्तनशीलता र सामाजिक-भावनात्मक साक्षरतामा अभाव पुर्‍याउँछ । यसले भविष्यका चुनौती सामना गर्न सक्ने नागरिक तयार गर्न सक्दैन । त्यसैले अबको शिक्षा प्रणालीमा आमूल परिवर्तन आवश्यक छ, जसले विद्यार्थीलाई केवल ज्ञानको सञ्चयमा सीमित नराखी जीवनोपयोगी सिप, अनुभव र व्यावहारिक ज्ञान प्रदान गरेको स ।

शिक्षा प्रणालीलाई परीक्षा केन्द्रितबाट जीवन केन्द्रित, शिक्षक केन्द्रितबाट विद्यार्थी केन्द्रित र विषय केन्द्रितबाट अनुभव केन्द्रित बनाउनु आवश्यक छ । यो परिवर्तनले मात्र विद्यार्थीलाई वर्तमान र भविष्यका विविध चुनौतीका लागि तयार पार्न सकिन्छ । विद्यालयले विद्यार्थीको रुचि, क्षमता र सम्भावनालाई पहिचान गर्ने वातावरण बनाउनु पर्छ । नेतृत्व विकास, अनुसन्धान परियोजना, क्लब गतिविधि, सामाजिक उत्तरदायित्वसम्बन्धी कार्यक्रममार्फत विद्यार्थीलाई बहुआयामिक सोच र दीर्घकालीन लक्ष्य निर्धारण गर्न उत्प्रेरित गरिनु पर्छ । विद्यार्थीले जीवनमा प्रयोग गर्न सक्ने सिप-जस्तै सार्वजनिक बोलचाल, उद्यमशीलता, अनुसन्धान र परियोजना आधारित अभ्याससहित राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय विद्यार्थी विनिमय कार्यक्रम पनि आवश्यक छन् । आत्मचिन्तन,

स्वमूल्याङ्कन र व्यक्तिगत लक्ष्य निर्धारणमा आधारित स्वअनुशासन र दीर्घकालीन सिकाइ बानी विकास गर्न परामर्श र शिक्षक विद्यार्थी संवादलाई पनि बलियो बनाउनु पर्छ । व्यावहारिक शिक्षामा जोड दिँदै केवल सैद्धान्तिक ज्ञान होइन तर वास्तविक जीवनमा लागु गर्न सकिने सिप पनि विद्यार्थीलाई सिकाउनु पर्छ । प्रयोगात्मक अभ्यास, केस स्टडी, अनुसन्धान आधारित शिक्षाले यथार्थ जीवनसँग जोडिएको सिकाइ सम्भव बनाउँछ । इनोभेसन ल्याब, फिल्ड वर्क, रोबोटिक्स, एआई र स्टिम कार्यक्रम कक्षा ५ देखि सुरु गर्नु पर्छ भने शिक्षकलाई डिजिटल प्रविधिमा तालिम दिन आवश्यक छ ।

आजका विश्वका जटिल र बहुआयामिक समस्या समाधान गर्न अन्तरविषयगत सोच विकास गर्नुपर्ने आवश्यकता बढेको छ । त्यसैले पाठ्यक्रममा विज्ञान, प्रविधि, गणित, समाजशास्त्र, भाषा र कला विषयबिचको अन्तर्सम्बन्ध भल्काउने परियोजना र विषय शिक्षाबिच समन्वययुक्त योजना लागु गर्नु पर्छ । परियोजना आधारित अध्ययन, आलोचनात्मक सोच र नवप्रवर्तनलाई प्राथमिकता दिँदै शिक्षालाई पुनर्संरचना गर्नु पर्छ । प्रत्येक शिक्षकले वार्षिक कम्तीमा २४ घण्टा व्यावसायिक विकास तालिम अनिवार्य रूपमा लिनु पर्छ । विद्यार्थीको मानसिक सन्तुलनका लागि सामाजिक-भावनात्मक सिकाइलाई पाठ्यक्रमको अभिन्न अङ्ग बनाउन आवश्यक छ । विद्यालय शिक्षा स्वतन्त्र सोच, अनुसन्धान र अन्वेषणमा आधारित हुनु पर्छ जसले विद्यार्थीलाई जिम्मेवार नागरिक बनाउँछ । यो परिवर्तन शिक्षण संस्था, शिक्षक, अभिभावक र नीतिनिर्माताबिच साभा प्रतिक्रियाबाट मात्र सम्भव हुन्छ । अहिले यी सुधारका कदम चालियो भने नेपाल वैचारिक, नवप्रवर्तनशील र विश्वस्तरमा प्रतिस्पर्धी राष्ट्र बन्न सक्छ ।

नेपालको शिक्षामा गुणस्तर वृद्धि र पहुँच विस्तार सँगसँगै विद्यार्थी केन्द्रित सिकाइ र व्यावहारिक शिक्षामा जोड दिनुपर्ने समय आएको छ । त्यसका लागि शिक्षक कार्यक्रम पनि आवश्यक छन् । आत्मचिन्तन,

पर्छ । प्राविधिक सुविधा र पूर्वाधार सुधारले विद्यार्थीको सिकाइ अनुभवलाई समृद्ध बनाउँछ । साथै राष्ट्रिय स्तरमा शिक्षा नीतिहरूलाई प्रयोगात्मक र परियोजना आधारित शिक्षातर्फ भुकाउने आवश्यकता छ । विद्यालयले विद्यार्थीलाई आफ्ना रुचि अनुसार विषय छनोट गर्ने र वास्तविक जीवनका चुनौतीसँग परिचित हुने अवसर दिनु पर्छ । सामाजिक उत्तरदायित्व र समुदायमा सक्रिय सहभागिता शिक्षालाई जीवनसँग जोड्ने महत्वपूर्ण माध्यम हो । विद्यार्थीले जीवनका विविध पक्षमा सफल हुन आत्मविश्वास र नेतृत्व विकास आवश्यक छ । यसका लागि विद्यालयले बहुआयामिक कार्यक्रम सञ्चालन गर्नु पर्छ, जसले विद्यार्थीको समग्र विकासमा योगदान पुर्‍याउँछ ।

डिजाइन थिङ्किङ, क्रिटिकल थिङ्किङ, एआई, नेतृत्व र प्रभावकारी सञ्चार जस्ता सिप अहिलेको विद्यालय शिक्षामा अपरिहार्य बन्दै गएका छन्, किनभने यी सिपले विद्यार्थीलाई समस्याको गहिरो विश्लेषण गर्न, प्रयोगकर्ता वा परिस्थितिको आवश्यकता बुझेर नवप्रवर्तनशील समाधान निकाल्न, कृत्रिम बुद्धिमत्ता जस्ता आधुनिक प्रविधिहरूको सही प्रयोग गर्न, समूहमा नेतृत्व लिन र स्पष्ट तथा प्रभावकारी ढङ्गले विचार अभिव्यक्त गर्न सक्षम बनाउँछन् । यस्तो शिक्षा प्रणालीले विद्यार्थीलाई केवल पाठ्यपुस्तकको ज्ञानमा सीमित नराखी जीवनमा आवश्यक व्यावहारिक क्षमता, भावनात्मक बुद्धिमत्ता र बहुआयामिक सोच प्रदान गर्छ, जसले उनीहरूलाई भविष्यको जटिल, प्रविधिमुखी र प्रतिस्पर्धी संसारमा सफल हुन तयार पार्छ ।

मूल्याङ्कन प्रणालीलाई पनि पुनः संरचना गर्नु पर्छ- सिर्जनशीलता, अनुसन्धान क्षमता, टिमवर्क, समस्या समाधान र जीवन सिपमा आधारित पोर्टफोलियो मूल्याङ्कन प्रणाली लागु गर्दै, केवल वार्षिक परीक्षामा अङ्कका आधारमा विद्यार्थीको योग्यता मापन गर्ने अभ्यास समाप्त गर्नु पर्छ । पूर्वाधारका दृष्टिले, प्रत्येक विद्यालयमा आधुनिक प्रयोगशाला, अद्यावधिक पुस्तकालय, डिजिटल स्रोत केन्द्र,

नवप्रवर्तन प्रयोगशाला र हरित (एको फ्रेन्डली) क्याम्पस निर्माण प्राथमिकता हुनु पर्छ, किनभने वातावरणमैत्री परिसरले विद्यार्थीलाई वातावरणीय सचेतना र दिगो विकासका मूल्यहरू पनि सिकाउँछ । सामाजिक-भावनात्मक सिकाइलाई पाठ्यक्रममा अनिवार्य रूपमा समावेश गर्नु पर्छ, जसले विद्यार्थीको मानसिक स्वास्थ्य, आत्मविश्वास र सहानुभूति विकासमा सहयोग पुर्‍याउँछ ।

नेपालका ग्रामीण क्षेत्रका विद्यालयमा पहुँच र गुणस्तरको ठुलो अन्तर देखिन्छ, त्यसैले सरकारले र निजी क्षेत्रले साभेदारीमा डिजिटल सिकाइ, मोबाइल लर्निङ युनिट, र शिक्षक अदला-बदली कार्यक्रम ल्याएर ग्रामीण-सहरी शिक्षा खाडल घटाउनु पर्छ । शिक्षकको भूमिका अब केवल पढाउने नभई सिकाइको सहसञ्चालकको हुनु पर्छ, जसका लागि उनीहरूलाई नेतृत्व, अनुसन्धान, प्रविधि र अन्तर्राष्ट्रिय शिक्षा प्रवृत्तिको जानकारी दिनुपर्ने हुन्छ । सरकारी नीतिले पनि अब शिक्षा क्षेत्रमा लचिलो, परियोजना-केन्द्रित, उद्यमशीलता-मुखी र जीवन सिपमा केन्द्रित पाठ्यक्रम अनिवार्य बनाउनु पर्छ, जसमा विद्यालयले विद्यार्थीलाई आफ्नै रुचि र लक्ष्य अनुसार विषय छनोट गर्ने स्वतन्त्रता दिन सक्नु । नेपालले भविष्यमा अन्तर्राष्ट्रिय प्रतिस्पर्धी स्नातक उत्पादन गर्न विश्वस्तरीय मान्यता प्राप्त कार्यक्रम सञ्चालन गर्नु पर्छ, जसले विद्यार्थीलाई अन्तर्राष्ट्रिय स्तरको शैक्षिक अनुभव दिलाउँछ । यसका लागि शिक्षा मन्त्रालय, विश्वविद्यालय, निजी विद्यालय सङ्ग संस्थाबिच दीर्घकालीन सहकार्य आवश्यक हुन्छ ।

शिक्षा सुधार केवल पाठ्यक्रम, शिक्षक वा पूर्वाधारसम्म सीमित छैन, यो एक सांस्कृतिक रूपान्तरण हो- जहाँ सम्पूर्ण समुदायले शिक्षालाई राष्ट्रको दीर्घकालीन विकासको आधार मान्छ र त्यसमा समय, स्रोत र श्रम लगानी गर्ने तयार हुन्छ । उदाहरणका लागि, प्रचलित स्कुलले स्टिम/एआई प्रयोगशाला, अन्तर्राष्ट्रिय शिक्षक आदानप्रदान, विद्यार्थी नेतृत्व कार्यक्रम र बहुभाषिक सिकाइलाई आफ्नो

पाठ्यक्रममा समावेश गर्दै गुणस्तर सुधार र ब्रान्ड निर्माणमा महत्वपूर्ण प्राप्ति गरेको छ, जसबाट देखिन्छ कि स्पष्ट दृष्टि, योग्य नेतृत्व र प्रतिबद्ध टोली भएमा नेपालमै विश्वस्तरीय शिक्षा सम्भव छ । भविष्यतर्फ हेर्दा, हामीले २०३० सम्मका लागि स्पष्ट कार्ययोजना बनाउनु पर्छ- जसमा सबै विद्यालयमा न्यूनतम डिजिटल पूर्वाधार र इन्टरनेट पहुँच, १०० प्रतिशत शिक्षक डिजिटल दक्षता, सबै विद्यार्थीको सामाजिक-भावनात्मक सिकाइ मूल्याङ्कन, ग्रामीण क्षेत्रमा मोबाइल ल्याब, अन्तर्राष्ट्रिय मान्यता प्राप्त कार्यक्रमको प्रसार, शिक्षा र उद्योगबिचको सहकार्य बढाउने लक्ष्य समावेश हुनु पर्छ ।

सबै सुधार हालैदेखि नै सुरु गरियो भने, नेपाल १५ वर्षभित्र उच्च गुणस्तरीय, नवप्रवर्तनशील र विश्वस्तरीय प्रतिस्पर्धी स्नातक उत्पादन गर्ने राष्ट्र बन्न सक्छ । यसका लागि शिक्षा क्षेत्रमा कार्यरत सबै सरोकारवाला-शिक्षक, विद्यालय सञ्चालक, अभिभावक, विद्यार्थी, नीति निर्माता र निजी क्षेत्र- सबैले साभा दृष्टि, योजना र कार्यान्वयनमा हातेमालो गर्नु पर्छ । आज हामीले लिएको निर्णय र सुधारका कदम नै भोलिको नेपाललाई बौद्धिक रूपमा धनी, आर्थिक रूपमा सबल र नैतिक रूपमा दृढ राष्ट्रको रूपमा स्थापित गर्ने आधारशिला हुने छ र त्यस यात्रामा शिक्षा नै हाम्रो सबैभन्दा ठुलो लगानी र गर्वको विषय हुने छ ।

शिक्षाको मूल उद्देश्य केवल ज्ञान हस्तान्तरण मात्र होइन तर विद्यार्थीलाई भविष्यका लागि सक्षम, जागरूक र जिम्मेवार नागरिक बनाउनु हो । यसका लागि आवश्यक छ कि हामीले सिकाइलाई विद्यार्थी केन्द्रित, अनुभव आधारित बनाउने दिशामा योजना र कार्यान्वयन गरौं । नयाँ युगका विद्यार्थीलाई चुनौती सामना गर्ने, आफ्नै सोच विकास गर्ने र समाजमा सकारात्मक परिवर्तन ल्याउने पात्र बनाउन यसरी शिक्षा प्रणालीमा आमूल सुधार आवश्यक छ । शिक्षा क्षेत्रका सबै सरोकारवालाले यसमा साभा भूमिका निर्वाह गर्नुपर्ने देखिन्छ, किनभने आजको सुधार नै नेपालको उज्ज्वल भविष्यको आधारशिला हुने छ ।

सार्वजनिक प्रशासनमा सदाचार

अमेरिकाका धेरै देशसँग रहेको छ ।

भन्छन् समयको परिवर्तनसँगै परिस्थिति बदलिन्छ । साथै परिस्थितिले पनि समयलाई बदल्छ । बदलिएको परिस्थितिमा शक्तिसम्पन्न राष्ट्रले कमजोर राष्ट्रमाथि गर्ने व्यवहार हिजोको समयभन्दा फरक हुन्छ । त्यहाँ राजनीतिक सिद्धान्तले होइन, सामरिक र आर्थिक स्वार्थले काम गरेको हुन्छ । नयाँ रूप, स्वरूप र ढङ्गमा त्यो व्यवहार अगाडि आउँछ । त्यो व्यवहारलाई सूक्ष्म तरिकाले विश्लेषण गरेर बुझ्न सकिएन भने गुलियो महमा माखो टाँसिए भँै कमजोर राष्ट्रको सार्वभौमिकता र अखण्डतालाई धितो राख्नुपर्ने स्थिति बन्छ । यस प्रकारको कठिन स्थिति नआओस् र मुलुकको स्वाधीनता तथा सार्वभौमिकतामा कुनै खलल नपरोस् भन्नका लागि प्रशासनको परिणाममुखी क्रियाकलाप महत्वपूर्ण हुन्छ ।

प्रशासनिक दायित्व

शासन सञ्चालनको मूल आधार प्रशासन हो, जसले शासकीय क्रियाकलापलाई नागरिकको घरदैलोमा पुर्‍याएर सरकाप्रति उनीहरूको विश्वासलाई सुनिश्चित गर्छ । यसका लागि प्रशासनले सदाचारको माग गर्छ । किनकि प्रशासनिक सदाचार सुशासनको साइलेन्स फाक्टरेस (मौन जग) हो । यसले प्राविधिक र गैरप्राविधिक क्रियाकलापलाई मात्रै होइन नैतिक क्रियाकलापलाई समेत जागृत गराउँछ । प्रशासनिक सदाचारभित्र रहेको सूक्ष्म, मध्यम र बृहत् पक्षलाई प्रशासन चलाउनेहरूले व्यक्तिगत र संस्थागत रूपमा बुझेर पालन गर्नुपर्ने हुन्छ । नागरिकलाई न्याय दिने, समानतालाई व्यवहारमा देखाउने,

कानुनी शासनको प्रत्याभूति गराउने जस्ता बृहत् तर महत्वपूर्ण कार्यमा संस्थागत परिचालन र कर्मचारीको दैनिक कार्यशैलीमा व्यक्तिगत निष्ठा, स्वच्छता, उत्तरदायित्वको निर्वाह एवं नैतिक आचरण अनिवार्य हुन्छ । क्याथ्रिन जी. डेनहाडर्टले 'द इथिक्स अफ पब्लिक सर्भिस्' मा लेख्नुहुन्छ, प्रशासनिक सदाचार, व्यक्तिको निष्ठाको सङ्गम बिन्दु (इन्टरसेक्सन) मा रहेको हुन्छ । दक्ष र सक्षम व्यक्तिहरूको समूहले प्रशासनलाई गति दिने भएकाले मुलुकको राष्ट्रिय सुरक्षादेखि समष्टिगत विकासमा दिगो सदाचारयुक्त शासनको अपेक्षा नागरिकले गरेका हुन्छन् । दिगो सदाचारयुक्त शासनको परिचालनमा जहिले पनि कानुनी शुद्धता र सदाचार शुद्धता (इथिकल केस्टनेस) लाई सँगसँगै लिएर जानुपर्ने हुन्छ । प्रशासनले आफूलाई सुमिपएको शासकीय जिम्मेवारीलाई प्रतिफलमूलक ढङ्गले निर्वाह गर्ने क्रममा कानुनी शुद्धतालाई विशेष ध्यान दिने गरिन्छ, जुन स्वाभाविक हो । कारण कुनै पनि संस्थागत वा व्यक्तिगत कार्य सम्पादन गर्दा कानुनमा लेखिएका दफा दफालाई केलाएर त्यस अनुसार गर्नु गराउनुपर्ने हुन्छ, जसको विपरीत कार्य गर्दा कालान्तरमा त्यसको दण्डभागी सम्बन्धित निर्णयकर्ता वा कार्यान्वयनकर्ता हुन्छन् । त्यसैले पनि प्रशासनभित्र लिइने निर्णय प्रक्रियाउन्मुख हुने गर्छन् । प्रक्रियामुखी हुनेपर्ने बाध्यतालाई ओफेन्समा राखेर प्रशासनको कलम चलाउन असजिलो मान्ने गर्छन् । त्यसैले त प्रशासक घरमा कलम राखेर कार्यालय आउँछन् । जुन काम गर्दा पनि अख्तियार दुरुपयोग गरेको बात लाग्छ कि भन्ने त्रसित मनबाट कामहरू गर्ने परिस्थिति देखा पर्दै गएको वर्तमान अवस्थामा प्रशासनलाई प्रक्रियामुखी भएको आलोचना आउनुलाई अन्यथा मान्नुपर्ने

स्थिति छैन ।

प्रक्रियाउन्मुख कार्यमा कानुनी शुद्धताबारे विशेष सतर्कता अपनाइन्छ । कानुनले निषेध गरेको विषयका हकमा त निर्णयकर्तालाई निर्णय गर्न कठिन हुँदैन तर कुनै ऐनभित्र रहेको कुनै दफाले निर्णयकर्ताको स्वविवेकउपर विषयगत निर्णयका लागि स्पेस छोडेको छ भने त्यहाँ निर्णयकर्ताले विवेक पुर्‍याउनु जरुरी छ । यो विवेकलाई दिशानिर्देश गर्ने माध्यम हो 'सदाचार शुद्धता ।' कानुनी शुद्धता र सदाचार शुद्धता समानान्तर हिँड्ने ट्रेनका दुई फलामे लिंक जस्तै हुन्- एउटालाई अनुपस्थित राखेर अर्कोको मात्र प्रयोग गर्दा प्रशासनिक निर्णय, कार्यान्वयन र परिणामले शुद्धता पाउँदैन । उदाहरणका लागि पहाडको जङ्गल जङ्गल भएर कुनै एक बिन्दुबाट अर्को बिन्दुसम्म सडक पुर्‍याउनु छ भने सडक निर्माणको आयोजना कानुनी शुद्धताको पक्षबाट ठिक हो तर निर्णयकर्ताको सदाचारको पक्षलाई यहाँनै हेर्नु पर्छ । यो कार्यमा जङ्गल सखाप पारेर बाटो खन्दा त्यसले भू-स्खलन गर्ने, जैविक बासस्थानको विनाश हुने, पानीको स्रोत सुक्ने, वातावरण प्रदूषण गर्ने पक्षलाई सदाचार शुद्धताको नैतिक धरातलबाट विश्लेषण गर्ने परिपाटीमा ह्रास आएको छ । यही हो व्यक्तिको निष्ठाको सङ्गम बिन्दु ।

यातायातका लागि सडक बाटो लानु पर्छ भने पनि त्यसबाट पर्ने भावी असरलाई सदाचारयुक्त नैतिकताको आँखोझ्यालबाट हेर्ने पर्छ । केही वर्षयता पहाडमा भएको 'डोङोरे बाटो' ले पहिरो गएको र त्यसले स्थानीय बस्तीलाई क्षति पुर्‍याएको व्यहोरा जगजाहेर छ । गिटी, बालुवा उत्खनन गरेर स्थानीय

सरकारले राजस्व वृद्धि गर्नु कानुनी शुद्धताको पक्षबाट ठिक हो तर अत्याधिक दोहन र त्यसबाट स्थानीय नदीनाला, वातावरण र स्थानीयबासीलाई पुर्‍याउने क्षतिउपर विचार नगर्नु सदाचार शुद्धतालाई बेवास्ता गरेको मानिन्छ । चुरेको अत्यधिक दोहनले समथर क्षेत्रमा पारेको प्रभाव यसको एउटा ज्वलन्त उदाहरण हो ।

उपरोक्त विषयलाई प्राविधिक कोणबाट मात्र हेर्ने र त्यसैलाई विकास ठान्ने सङ्गीण सोचबाट मुक्त भई विकासलाई सुरक्षा, वातावरण र प्राकृतिक स्रोत एवं सम्पदाको संरक्षणको कोणबाट पनि हेर्नु जरुरी छ । यस प्रकारको कार्यमा प्रशासनिक उत्तरदायित्व र जिम्मेवारी अहम् रूपमा अगाडि आउँछन् ।

सदाचारको बहस

कुनै पनि विषयउपरको सार्थक बहसले विषयवस्तुलाई लक्षित उद्देश्य प्राप्तिको गन्तव्यमा पुर्‍याउँछ । सदाचार, नैतिकता, निष्ठा, मूल्य-मान्यता, देशभक्ति आदिका भावमा कमी आयो भन्ने गुनासो व्यापक छ । यी विषय व्यक्तिक र संस्थाको व्यवहारजन्य क्रियाकलापमा रूपान्तरण किन हुन सकेनन् ? वा रूपान्तरण भए पनि मात्रात्मक फड् को किन मार्न सकेनन् ? यी यस्ता यक्ष प्रश्न हुन्, जसको उत्तर आजको जागृत समाजले मागिरहेको छ ।

प्रशासनको रूप अमूर्त हुन्छ, देखिँदैन तर अनुभव गरिन्छ । प्रशासन चलाउने मानव हात, ज्ञान र विवेक हुन् । जब मानवको ज्ञान र विवेक सदाचारले ओतप्रोत हुन्छ,

❖ बाँकी तेश्रो पृष्ठमा

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगाइनुहोस

www.pratidindaily.com

यदि नैतिकता र सदाचारमा ह्रास आउन सुरु गयो भने बुझ्नु पर्छ, त्यहाँको सभ्यता क्षतिग्रस्त हुने दिशातर्फ उन्मुख छ । सभ्यता क्षतिग्रस्त हुनु लाग्यो भने समाजमा अराजकता बढ्ने र त्यो अराजकताभित्र बाह्य तत्वको घुसपैठद्वारा राज्य कमजोर बन्ने स्थिति सिर्जना हुन्छ । त्यसैले अर्थ र सैन्यका हिसाबले शक्तिसम्पन्न देशहरूले अन्य देशलाई उपनिवेश बनाउने क्रममा तत् देशको सभ्यता र पहिचानमाथि बिस्तारै बिस्तारै प्रहार गरेर समाजलाई लडाउने, टुक्र् याउने र आफ्नो स्वार्थ पूरा गर्ने काम भए गरेको इतिहास एसिया, अफ्रिका एवं दक्षिण

